

Ο Θεός δεν κρίνει τον Χριστιανό επειδή αμάρτησε, αλλά επειδή δεν μετανοεί!

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Ο Θεός δεν κρίνει τον Χριστιανό επειδή αμάρτησε, αλλά επειδή δεν μετανοεί!

Ήταν σε μια περιοχή που λέγεται του Αρίσταρχου και συλλογιζόταν τις αμαρτίες του. Ξαφνικά τον κέντησε μέσα του η χάρη του Παράκλητου, και είπε στον εαυτό του:

- Ας πάμε, αμαρτωλέ Νήφων, στην εκκλησία να εξομολογηθούμε στο Θεό τις αμαρτίες μας. Δεν ξέρεις αν θα ζεις αύριο. Τρέξε λοιπόν! Κάθεται εκεί και μας καρτερεί ο Πατέρας των οικτιρμών, ο πολυεύσπλαχνος Θεός. Αυτός που προσδοκά τη μετάνοιά μας, των αθλίων και ρυπαρών.

Με αυτές τις σκέψεις τρέχοντας σχεδόν έφτασε στον ναό του Θεού. Ύψωσε τα χέρια του προς την ανατολή κι άφησε ένα βαθύ στεναγμό να βγει απ' την καρδιά του:

Δέξου, πατέρα τον νεκρό που έχασε τη ψυχή του.

Δέξου το καταγώγιο των αμαρτιών.

Δέξου τον βλάσφημο, τον πονηρό, τον αδιάντροπο, τον αισχρό, τον μολυσμένο στη ψυχή και το σώμα....

Ελέησέ με, και μην αποστρέψεις το αγαθό σου πρόσωπο από μένα.

Μην πεις, Κύριε, δεν σε γνωρίζω! Μην πεις: Που ήσουνα έως τώρα...

Λυπήσου με και σώσε με. Γιατί ξέρω, Φιλάνθρωπε, ότι δεν θέλεις τον θάνατο του αμαρτωλού..

Είπε τα λόγια αυτά κι άλλα ακόμη με την ψυχή κατάπικρη... Και ξαφνικά, κάποιος ήχος ήρθε από τον ουρανό, κι ένα φοβερό ακτινωτό φως έλαμψε. Το φως αυτό είχε δύο βραχίονες-μια αγκαλιά, που κατέβηκε απ' το ύψος του ουρανού και τυλίχθηκε στον τράχηλο του οσίου λέγοντας:

- Καλώς όρισε το παιδί μου, το χαμένο μου! Τώρα ξαναζωντάνεψες, παιδάκι μου. Φωτίστηκαν τα μάτια σου, ξανάνθισε η νιότη σου κι από τώρα θα με δοξάζεις με τα έργα σου!...

Και λέγοντας αυτά χάθηκε στον ουρανό, ενώ ο άγιος Νήφων από την μέθη της οπτασίας έπεσε σ' έκσταση. Όταν σε λίγο συνήλθε, αναφώνησε:

- Δόξα σοι ο Θεός, δόξα σοι!

Τόλεγε και το ξανάλεγε ακατάπαυστα, γιατί η καρδιά του είχε ξεχειλίσει από μια θεϊκή ευωδία και το στόμα του ήταν γεμάτο μέλι πνευματικό. Ώρα πολλή προσευχόταν μετά από κείνο το ανέκφραστο όραμα. Κι έπειτα γύρισε στο κελί του, πάντα μέσα στην ίδια έκσταση και το θάμπος του θεϊκού ασπασμού.

Από τότε, καθώς έλεγε, βάδιζε τον δρόμο της ζωής του ανάλαφρος, υπηρετώντας τον Κύριο.

Το πρωτάκουστο αυτό θαύμα το άκουσα απ' το ίδιο το στόμα του οσίου. Τα μάτια του ήταν πλημμυρισμένα με δάκρυα, όταν με δέος, αλλά και μια μυστική χαρά, μου το διηγήθηκε. Γιατί πάντα τον παρακαλούσα επίμονα και τον ανάγκαζα να μου διηγείται ότι του συνέβαινε. Κι επειδή με αγαπούσε πολύ, δεν μου έκρυβε ποτέ τίποτε. Έτσι κύλησε λοιπόν η μέρα που ο πολυεύσπλαχνος Κύριος τον ασπάσθηκε, ενώ προσευχόταν.

(Ένας Ασκητής Επίσκοπος, σελ. 35-37)

Πηγή: ekklisiaonline.gr